

S'hauria de fomentar la difusió de postals antigues (Arxiu Isidre Vidal)

Idees, propostes

ROBERT BONJORN I DUART

La vida m'ha ensenyat que alguns dels negocis que més donen són els que ofereixen coses gairebé imprescindibles i barates. Hom viatja a l'estranger i moltes vegades necessita comprar aigua. D'aquesta manera en pocs dies pot gastar, fàcilment, dues mil pessetes. El negoci de l'aigua embotellada puja i puja. Com aquest, n'hi ha d'altres.

Hom se sent quelcom identificat amb la comarca de l'Alt Urgell i veïnes, i més que pensar en negocis de particulars i econòmics, m'agrada pensar en negocis d'àmbits comarcals i de projecció cultural mundial. Un possible negoci que podria incloure tot el que he dit anteriorment, podria ser el de les postals antigues: d'eines, etnografia, construccions, etc. Aquestes són barates, necessàries, educatives... i de projecció mundial. Caldria afegir que moltes es guardarien pels col·leccionistes. El negoci podria ser cultural i, de retruc, econòmic. La venda està assegurada. Si no es despatxen en un any, es farà en dos o en tres. La propaganda seria bona i podria beneficiar un turisme futur. Per a una persona mitjanament instruïda, és més fàcil, ràpid i educatiu llegir 10 o més postals que un llibret.

Caldria pensar en la creació d'una caixa forta cultural: un ordinador al que es pogués fer moltes preguntes

en alguns idiomes i donés les respostes. La cosa és senzilla. Comencem pel català. Alguns estudiants de mecanografia passen a l'ordinador en poques setmanes tots els llibres que hi hagi sobre la Seu d'Urgell i comarca. La feina és poca si es fa entre uns quants, només d'unes hores. Amb un senzill programa, ja podria funcionar. Provem-ho. Introduïm la paraula Bescaran, agricultura, etc. i veurem que surt escrit a un mòdic preu de cent pessetes. La cosa funciona? Tirem endavant! Fotocopiem un llibre d'unes 25 pàgines i manem de deures a 5 estudiants avançats d'anglès: tradueix 5 pàgines cadascun. La feina no és molta si està repartida. Podria funcionar pel proper estiu?

En alguns llocs com la catedral no podrien faltar unes màquines que projectessin diapositives amb auriculars per escoltar quelcom sobre elles per un preu mòdic.

Totes aquestes coses restarien després de les Olimpíades. Tothom tenim l'obligació de fer que no sigui la nostra 1ª Olimpíada, sinó una petita oportunitat de projecció. Pel mestre d'anglès, escriptor, organitzador... les Olimpíades haurien de ser unes vigílies atrafegades i uns dies de festa gran.

Un possible col·laborador que resta a la vostra disposició.

La música de la flauta omple la cambra de Tranquil·litat i Pau

JORDI EL SIBOC

Avui, dia 15 de gener, he anat a la manifestació d'estudiants convocada a Barcelona «en favor de la Pau».

Realment m'ha sorprès veure tants joves plegats. També realment m'ha decebut veure com es trencaven semàfors, es pintaven cabines telefòniques, s'insultava persones... He vist més d'una prova clara i contundent de la incoherència de la gent. Però la manifestació no era per la Pau? Em fa l'efecte que, i perdoneu l'expressió, molts no saben on pixen.

Abans de sortir de casa he llegit Sant Francesc d'Assís. Deia:

«Hi ha un temps per a tots els sers, però aquest temps no és igual per a tots. El temps de les coses no és el mateix que el dels animals i, al seu torn, el dels animals no correspon al dels homes. I al desobtre tots, diferent de qualsevol altre, hi ha el temps de Déu, que eis conté tots i sobrepassa. El cor de Déu no batega al ritme del nostre, té el seu moviment propi. El de la seva eterna misericòrdia que s'estén de generació en generació i mai no envelleix. Ens és difícil d'entrar en aquest temps diví. I, malgrat tot, només en ell podem trobar la pau. Aprendre a viure al temps de Déu és sens dubte el secret de la saviesa i la font de la Gran Pau».

Crec que hi ha un Equilibri en el que tots estem profundament implicats i que potser més que baladrejar pels carrers caldria que cadascú es preguntés si té idea del que comporta la Pau.